

19. szám
2017. december

BUOD konferencia és közgyűlés – Frankfurt, 2017. november 11–12.

A BUOD kétvétenként megrendezett, immár 14. közgyűlésére ez év november 11-én és 12-én került sor.

A két napot felölelő rendezvényen összesen több mint hatvanan vettek részt, a BUOD elnökségi tagjai, magyar egyesületek vezetői, a Kőrösi Csoma Sándor-program ösztöndíjasai és más meghívottak.

A konferenciával egybekötött közgyűlést a BUOD elnöke, dr. Klement Kornél nyitotta meg, majd a diplomáciai feladatokat ellátó intézmények küldöttei köszöntötték az egybegyűlteket. Jelen voltak: dr. Szilágyi Péter nemzetpolitikáért felelős helyettes államtitkár, dr. Izsák András berlini követ, Szegner Balázs düsseldorfi főkonzul, Szedlák Viktória, a Stuttgarteri Magyar Főkonzulátus konzulja, Spiller Krisztina magyar közösséggel való kapcsolattartásért felelős konzul Münchenből, valamint Deák Ernő, a NYEOMSZSZ elnöke.

A napirendi pontok felsorolását a Kőrösi Csoma Sándor-program rövid ismertetése és a megjelent KCSP-ösztöndíjasok bemutatkozása követte. Ez után a megjelent tagszervezetek képviselői, illetve a meghívott érdeklődők kaptak szót, majd a magyar állami szervek meghívott képviselői köszöntötték az egybegyűlteket. Szilágyi Péter nemzetpolitikáért felelős helyettes államtitkár beszédében kihangsúlyozta, hogy mindig nagy örömmel tesz eleget a BUOD rendezvényeire érkező meghívásoknak, és

mi sem mutatja jobban a hivatalos szervek és az ernyőszervezet közötti jó kapcsolatot, mint hogy ezen a rendezvényen is minden németországi magyar főkonzulátus, valamint a nagykövetség is képviselteti magát.

Deák Ernő a NYEOMSZSZ elnökeként személyes tapasztalatait osztotta meg a hallgatósággal arról, hogy mennyire fontos az önkéntes közösségi munka, ami azonban

néha nehéz időszakok elé állítja az egyesületek vezetőit. Nem mindig egyszerű ezt a pozíciót betölteni, mivel a legtöbb esetben az elnökök vállán maga az egyesület léte nyugszik, egy-egy nehezebb periódusban nagyon fontos a barátok, a vezetőségi kör támogatása. Az teljes biztossággal kijelenthető, hogy a BUOD jelenleg igen jó és biztos kezekben van.

Ezt követően – a hallgatóság és a meghívott állami vendégek közötti kérdés-felelet kör után – rendkívül emelkedett pillanatok következtek. Izsák András berlini követ átadta a BUOD alelnökének, Szilágyi Szabolcsnak a Magyar Arany Érdemkeresztet. Az állami kitüntetés mögött hosszú évtizedek fáradhatatlan munkája áll, amit Szilágyi Szabolcs a „szűkebb pátriájában” németországi és marosvásárhelyi magyar közösségekben végzett. Ez az elismerés adózik az egész magyarságot megszólító, értékteremtő, -megőrző, -mentő és -továbbadó munkásságának is.

Az este közeledtével kisebb technikai problémák merültek fel, így Kocsis Károly tervezett előadását másnapra kellett halasztani, ami az előadótól elhangzott érdekes és találó pár mondatnak köszönhetően nem volt túl könnyű, de a közönség vasárnap feszült figyelemmel hallgathatta az MTA professzorának érdekfeszítő előadását.

A szombati nap végül a közgyűléssel zárult, melyen Klement Kornél a BUOD elmúlt két éves tevékenységét mutatta be. A szövetség taglétszáma ez idő alatt 50 százalékkal nőtt, ez a legjobb visszaigazolása annak a munkának, amit a BUOD végez. Az elnökség rendszeresen Skype-konferenciát tart és több levelezőlistát is működtet, melyekkel a tagszervezeteket tájékoztatja a legfrissebb egyesületi programokról, pályázati kiírásokról, érdekes eseményekről. A pályázatok kapcsán a tagszervezetek támogatást kapnak a BUOD-tól, mind a pályázási, mind az elszámolási problémákat és felmerülő kérdéseket illetően. A nemzetpolitikai államtitkárság számottevően támogatta az elmúlt két évben a BUOD rendezvényeit és projektjeit. Utóbbiak kapcsán kiemelendő a Szilágyi Szabolcs áldozatos munkáját dicsérő, évente megjelenő BUOD-naptár és a „Magyar Feltalálók” című könyv, amely háromnyelvű kiadásban jelent meg. Éppúgy értékteremtő és ismertető munka Kucsera János „Tíz évszázad magyar emlékei Bajorországban” című könyve vagy az „Ilona néni titkos fotóalbuma” című, szintén a BUOD támogatásával megjelentetett mű.

A BUOD azonban nem csak a németországi magyar közösségeket fogja egy csokorba és alkot közöttük és Magyarország között

csatornát, hanem a németországi, ill. a magyarokkal kapcsolatos németországi közéleti eseményekre is reflektál. Ezt elsősorban a sajtófigyelő munkacsoport végzi. Az elmúlt év két jelentősebb nyilatkozata a Helmut Kohl halálára írt nekrológ volt, ill. a ZDF magyarokról szóló, meglehetősen pontatlan és félretájékoztató riportműsora kapcsán született.

Az iskolaügyi munkacsoport az elmúlt két évben négy oktatási fórumot szervezett (kettőt a Düsseldorf Magyar Főkonzulátussal együttműködve), melyek teret adtak a hétfégi magyar iskolákban tevékenykedő tanároknak, hogy tapasztalat cserélhessenek egymással és a magyar állami szervekkel közölhessék kéréseiket, igényeiket.

A beszámolót követően a megjelent tagszervezetek képviselői megszavazták, hogy a BUOD tárgyalásokat folytasson a nemzetpolitikai államtitkársággal a Hárshgyi Cserkészpark épületkomplexumának kibővítéséről.

A közgyűlés második felében szavazásra került sor, melynek eredményeképpen Klement Kornél mint elnök és Szilágyi

Szabolcs mint alelnök továbbra is folytathatják eddigi feladataikat. A megszavazott elnökségi tagok: Barabás György, Baczur Magdolna, Barcsay Ákos, Friedrich-Ireghy Annamária, Jablonkay Péter és egy új tag, Lengyel Zsolt. Pozíciójukat megőrizték Gottlieb-Kocsis Albert és Grynaeus Péter könyvvizsgálók.

A vasárnap délelőtt tetemes részét előadások ölelték fel: Szilágyi Szabolcs bemutatta a BUOD-naptárt és ismertette új könyvét, amely „Hungarikumok” címmel jelent meg. Kocsis Károly a Kárpát-medence nyelvi-etnikai arculatának árnyalatváltozásait mutatta be az elmúlt évszázadoktól egészen napjainkig. Szilágyi Péter nemzetpolitikáért felelős helyettes államtitkár ismertette a kormány frissen kiírt pályázatait, melyekkel a diaszpórában működő egyesületeket és hétfégi iskolákat támogatják. Friedrich Ireghy Annamária, Lengyel Zsolt és Pereszlényi Erika pedig a németországi hétfégi jelenlegi helyzetéről számolt be (a konzuli modellről, illetve a törekvéseikről).

Az előadásokat követően a tagszervezetek képviselői röviden beszámoltak a közösségük tevékenységéről, kérdéseket fogalmaztak meg az elnökség, az állami képviselők és a többi tagszervezet képviselőinek irányába, melyeket aztán meg is vitattak.

A hétfégi közgyűlés és konferencia lehetőséget nyújtott arra, hogy a németországi magyar közösségek megismerkedhessenek egymással, az ösztöndíjasok bemutatkozhasanak, így segítve elő a jövőbeni, egyesületeken átívelő szorosabb kapcsolattartást.

A Himnusz és a Székely Himnusz eléneklésével és Klement Kornél ünnepélyes zárszavával ért véget a BUOD 14. közgyűléssel egybekötött konferenciája, ahonnan mindenki érdekes és új kapcsolatok birtokosaként, hasznos információkkal és szép élményekkel térhetett haza.

*Munkácsy Katalin Fruzsina
Deli Csanád*

A menekülő egyetem – A II. világháború végének egy tragikus eseménye

Megrázó, személyes vonatkozású történetet, történelmet hallhattunk a Hamburgi Magyarok Egyesületében annak volt elnöke, Szily Ádám előadásában. Vetítésre került Papp Gábor Zsigmond, a kitűnő filmrendező „A menekülő egyetem” című, 2005-ben készült dokumentumfilmje. 1944-ben a magyarországi német parancsnokság elrendelte a Budapesti Műszaki Egyetem Németországba telepítését. Kálváriájuknak – mely 36 diák és tanár, köztük az előadó a képen látható édesapja, Szily József életébe került –, állít emléket a dokumentumfilm.

A háború esztelenisége, mely még az utolsó napokban is fiatal életet oltott ki. Miért? – tesszük fel a kérdést. Választ nem kapunk.

Miért döntöttek az egyetem kitelepítése mellett a németek? Ennek egyik oka a végző egyetemisták szakemberi értéke volt, hogy a háború után legyen, aki újjáépíti a lerombolt városokat. A másik ok, bevetésük a harcokban lehetett. Erre hamarosan sor is került volna útjuk első állomásán, Breslauban (a mai Wrocław). 1944 karácsonyán a társaság egyik felét – a gépész- és vegyészmérnököket – helyszűke miatt továbbirányították Drezdába.

Nekem is van családi vonatkozásom e történethez. Nagybátyám Drezdába került, a bombázást megelőző napon hagyta el többedmagával a várost.

Az építész- és építőmérnökök maradtak Breslauban, s folytatták tanulmányaikat. Január 22-én a breslaui rádió bementa, hogy a szovjetek elérték a város határát, de semmi vész, itt van rengeteg magyar egyetemista, ők fogják majd Breslaubot megvédeni. Erre ők nem vállalkoztak, ezt közölték is a magyar parancsnoksággal. A menekülés mellett döntöttek. Éjszaka egyszerűen elszöktek a városból. Gyalog elindultak Halle irányába. Szily József tanárunk vezette a csoportot. Mínius 20 fok volt, egyik oldalról a szovjetek lőttek, másik oldalról a németek. Másfél hétig mentek a hóban, átázva, a rajztáblaikon, mint egy szánon, húzva maguk után csomagjaikat. 1945. február 3-án értek Halléba, ahol két hónapig tartózkodtak. Ez idő alatt folytatták az oktatást áprilisig. Többen utolsó vizsgáikat is letették, s április 5-én a hallei főpályaudvaron kapták meg

diplomájukat. A város lebombázása után a társaság két csoportra oszlott: az egyik úgy gondolta, visszamegy Magyarországra – ahol, bár szovjet megszállás volt, de a harcok legalább már véget értek. A másik csoport viszont úgy döntött, hogy Dánia felé veszi az irányt. A dánok szívélyesen fogadták őket, a háború végét együtt ünnepelték. Többen ott telepedtek le – szép és kedves dani lányok szerepe e döntésükben vitathatatlan!

A filmben túlélő diákok mesélik el történetüket. Végigjárják akkori útjuk színhelyeit. Emlékeznek, s mi velük éljük át e hónapokat, s tudjuk meg sorsuk különböző alakulását.

Archív felvételek váltják egymást elbeszélésekkel a mai Budapest, Breslau, Halle, majd dániai színtereken. Darvas Ferenc zenéje a hangulat kitűnő kifejezője.

A csehországi Hazlov város temetőjében tudjuk meg, mi történt a hazatérést választó szerencsétlen csoporttal. A Magyarország felé tartó szerelvényt amerikai légítámadás érte. 1945. április 11-én! 36 halott, 50 sebesült. „A pilóta kihajolt a gépből, kézzel dobta a gránátot a vonatra” – emlékezik az egyik túlélő.

Az akkor 5 éves Szily Ádám édesanyjával és húgával Hallében tartózkodott, hogy közel legyenek édesapjukhoz. Mintha előre érezte volna édesanyja a bekövetkező tragédiát. A hír hallatán 2 nap alatt megöszült. Soha többé nem ment férjhez. 1956 után Brazíliába kerültek, Ádám később visszatért Európába, ma is Hamburgban él. Hosszú időn keresztül nem tudott semmit, hol temették el édesapját és szerencsétlen kollégáit, diákjait. Érdeklődött a környéken, de a cseh hivatalos szervektől azt az információt kapta, hogy a sírokat beszántották, helyükön tenispálya található. A véletlen 50 év múlva mégis segített. Egy diák megsárgult naplóját juttatták el hozzá, a Szily nevet hallva. Ebből megtudta a részleteket, mi történt, s hogy Hazlov városában tömegsírhoz temették az áldozatokat.

Nagy hálát érdemel az akkor 10 éves német kislány – mára a cseh formára változtatott nevű Alzbeta Stukova –, aki közvetlenül a bombatámadás előtt még a sorompónál állva visszaintegtetett a Hazlov állomásán áthaladó diákoknak. A mai napig gondolozza a tömegsír. Édesanyja akkor azt mondta neki, ezek a fiatalok oly messze hazájuktól haltak meg, a mi feladatunk ezt a sírt gondozni.

Isten áldja meg őket érte!

Friedrich Ireghy Annamária

Beszámoló tagegyesületi tevékenységről

Tagegyesületi beszámoló a Vajdasági Magyarok Németországi Szövetségének tevékenységéről

Egyesületünk a múlt század kilencvenes éveitől kezdve, 1991-ben alakult, amikor a volt Jugoszlávia területén a háború elkezdődött. Ez a háború nem csak Európát érte váratlanul, hanem a délvidéki magyarságot is. Megkezdődött a fiatal magyar férfiak erőszakos besorozása, minek folytán sok fiatal elmenekült az országból. Szerbiával szemben – ahová a Vajdaság tartozik – a nemzetközi közösség embargót vezetett be. Így a gazdasági élet megbénult, a legalapvetőbb élelmiszerek is hiánycikkek lettek. Ekkor határozta el egy körülbelül 10-15 magyar nemzetiségű személyből álló csoport, hogy egyesületet hoz létre, melynek célja és feladata a délvidéki magyarság támogatása és a szülőföldön való megmaradása lesz. Ez a cél és feladat a szabályzatunkban is le van fektetve, és még ma is érvényes. Mivel a gazdasági állapotok az elmúlt években sem javultak Szerbiában, munkánk az elmúlt két évben is ezekhez a feladatokhoz igazodott.

Egyesületünk a bíróságon is be lett jegyezve, a német adóhivatal elismerte egyesületünk jótékonyági jellegét.

Fő tevékenységünk továbbra is a szegény sorsú magyar diákok anyagi támogatása a szabadkai székhelyű Kosztolányi Dezső Diáksegélyező Egyesületen (KODDE) keresztül. Többen Önök közül tudják, hogy ez a segélyezés nem anonim, hanem a segélyező önéletrajz és további anyagi háttérű adatok alapján maga választja ki azt a diákot, akit ő segélyezni szeretne. A diák pedig a segélyezés alatt levél vagy internet útján kapcsolatban áll a segélyezővel. Egy diák jelenleg 250 euró támogatásban részesül évente, ami a szerbiai árakhoz képest nem sok, de mégis segítséget jelent a tanulónak.

Minden iskolaév elején körlevél formájában megszólítjuk a tagságunkat, ismerőseinket, segélyezőinket, hogy járuljanak hozzá a diákok segélyezéséhez. Egyéni támogatókon kívül a segélyezéshez hozzájárulnak magyar egyesületek is, mint a Szent György Lovagrend tagjai, a frankfurti Magyar Katolikus Egyházközség, a griesheimi Magyar Katolikus Közösség, a BUOD, a viernheimi Magyar Kultúregyesület vagy a frankfurti cserkészek. Elnézést kérek, ha valamelyik egyesületet kihagytam a felsorolásból. Egy másik útja a segélyek előteremtésének, hogy tagságunk egy csoportja, a Darmstadti Magyarok Baráti Köre, jótékonyági rendezvényt szervez. Ez a rendezvény a jó hírnevéről ismert gulyásbéd, amit egyszer egy évben rendeznek meg a darmstadti magyar nyelvű szentmise után. Ezen a gulyásbédén általában 180-200 személy vesz részt, élvezve a jó ételt és hangulatot. Tagságunk egy része – más jövedvekkel karöltve – veszi a fáradságot, bevásárol, előkészít, főz, kiszolgál, takarít stb. minden ellenszolgáltatás nélkül. A tiszta bevételből többek közt a délvidéki magyar diákok is részesülnek. A 2016. évi gulyásbéd június 16-án volt, az idei évi pedig szeptember 17-én. Minden évben sikerült így 4 diák számára segélyt (azaz 1.000 eurót) biztosítani.

Jövedeinknek és tagságunk fáradozásainak köszönhetően sikerült a 2015/2016-os iskolaévben 82 diákot támogatnunk, a jelenlegi 2016/2017-es iskolaévben pedig 81 diákot. Mivel egyes támogatók a kívánt összeg felett is adakoznak, azt lehet mondani, hogy évente több mint 20 ezer eurót gyűjtöttünk és továbbítottunk a diáksegélyezés céljaira Szabadkára.

A diáksegélyezés mellett gyűjtést szervezünk olyan délvidéki magyar szegény sorsú személyek számára, akik súlyos betegek, és a nagy költségekkel járó gyógyításukhoz a szerb betegsegélyező nem hajlandó hozzájárulni, ehhez sem, sok máséhoz sem. Többek között gyűjtést tartottunk a bácskai Boross Csongor nevű fiatalember számára, aki mukoviszcidózisban szenved. Ez a betegség tönkretesz a tüdőt, nem gyógyítható, és a betegek nem élnek sokáig. Egyedüli mentés a szervátültetés lenne, ezt Bécsben végeznék el.

Kérem a tagegyesületeket és azok tagságát, ha tudnak, segítsenek. Adományukat a Bund der Vojvodienere Ungarn, Volksbank Darmstadt-Südhessen folyószámlájára küldhetik, Schülerförderung jelszóra.

IBAN számunk a következő: DE43 5089 0000 0013 05

Minden adakozó, bármennyit is küld, arról elismervényt kap, amit az adóhivatalban mind kiadást leírhat.

A Szent György Lovagrenddel karöltve a mi szervezetünk is részt vett egy diákok szállítására alkalmas kisbusz beszerzésében, amellyel barátaink a szörvényben élő magyar diákokat szállítják olyan helységebe, ahol az iskolában még magyar nyelven folyik a tanítás. Sajnos,

a Délvidéken már sok faluban az elemi iskolában is megszűnt a tanítás magyar nyelven, és ha a magyar gyerekeknek nincs lehetőségük anyanyelvükön tanulni és azt használni, akkor hamarosan elveszítik a magyar identitásukat, beolvadnak a szerb közösségbe. Ennek csak egyvalaki örülne, mégpedig az ottani hatalom.

Úgyisintén a Szent György Lovagrenddel együttműködve az utóbbi hetekben egy ultrahangos orvosi készüléket adtunk át egy magyar falu egészségháznak, hogy ezzel is megkönnyítsük az otthon maradt nemzettársaink életét. Mindkét dolgot személyesen vittük el Délvidékre. Természetesen a vele járó költségeket is magunk fedeztük.

Nagyon kérünk mindenkit, hogy lehetősége szerint támogassa ezt a nagyon szükséges humán munkát, úgy magánszemélyeket, mint Szövetségünk tagegyesületeit, amit már most megköszönünk a rászorultak és a vezetőség nevében is. Én ezt „nemzetmentésnek” nevezem, és ez úgy is van. Eddig már több mint 1600 diákot támogathattunk, és ezt csak támogatóinknak köszönhetjük.

A szükség hatalmas, de a mi támogatásunk csak egy csepp a tengerbe, de sajnos, erre a csöppre is nagy szükség van. Egyesületünk tagjai hazalátogatásuk alkalmával rendszeresen visznek a délvidéki rászorulóknak ruhaneműt, orvosságot, tisztítószereket.

Az egyesület vezetősége

A Frankfurti Római Katolikus Magyar Egyházközség bejegyzett támogatóegyesülete, tisztelettel meghívja Önt és hozzátartozóit a

Frankfurti Magyar Bálra és Táncházra,
melyet
2018. január 20-án, szombaton
a hofheimi Stadthalle-ban
Chinonplatz 4, 65719 Hofheim am Taunus,
tartunk meg

Műsor:
Teremnyitás: 19.30 órakor
Zenekezdés: 20.00 órakor
a „Rezeda” és a „Cifra” népi táncgyűttesek
21.15 órakor lépnek fel
Tombola: 21.30 órakor
Záróra: 4.00 órakor

Közreműködnek:
a nagyteremben
a „Asterix” tánczenekar
a Táncházban
a „Varázskör” zenészei

Megjelenés: ünnepi ruhában
Önt, családját és ismerőseit szeretettel várjuk!

Műsorváltoztatás joga fenntartva.

www.magyarbal.de

Beszámoló tagegyesületi tevékenységről

Stadtfest Tuttlingen 2017

Magyar Szövetség Tuttlingen és környéke, BuLT

Idén is megrendezésre került Tuttlingenben a Stadtfest, ahol már második alkalommal képviselte a magyar közösséget a Magyar Szövetség Tuttlingen és környéke, vagyis BuLT. A tavalyi évben is igyekeztünk többet bemutatni, mint a „Gulasch und Schnaps”. Ez olyan jól sikerült, hogy a hivatalos megnyitóra külön meghívót kaptunk a polgármestertől, Michael Beck úrtól.

Szerettünk volna megfelelni ismét ennek az igénynek és a magunk elvárásának, de néhány héttel a Stadtfest előtt még kicsit tanácstalanok voltunk. De mint mindig, most is jött az a bizonyos „villámcsapás”, amely a napsütéses pillanatokban szokott meglepetésszerűen megjelenni. Tanácstalanul ültünk, hogy mi is lesz idén a téma. Váratlanul beugrott valami, mert észrevettünk egy szép könyvet, Szilágyi Szabolcs: „Magyar feltalálók és találmányok”, amelyet volt szerencsénk néhányunknak dedikálva is megkapni.

Innen hogyan is vezetett az út a méteres Rubik-kockáig?

Gyorsan eldöntöttük, hogy az idei témánk: magyar feltalálók és találmányok. Elkezdődött a szervezés, a további ötletek és kiállítási tárgyak gyűjtése, beszerzése. A csuklós buszért és villanymoz-

donyért két gyermeket kellett szép szóval meggyőzni, hogy adják nekünk kölcsön a játékaikat. Sikerült!

De szerencsére nagyon sok mident sikerült beszerezni a kiállításhoz. Dinamók, trafók, írógép, kontaktlencse, Intel processzor, helikopter, Rubik-játékok, csuklós busz, villanymozdony, golyóstoll stb. A könyvből mindenhez melléltünk leírást is. Sok képet is kiraktunk, melyeken a feltalálók fotói és a találmányok voltak. Sokan érdeklődtek és csodálkoztak a kiállított találmányok eredetén.

Az egyik érdekes történet az volt, amikor a szomszéd asztalnál ülőknek adtam az idei Stadtfestre készült egyedi

hűtőmágnesből ajándékba két darabot. Érdeklődve nézegettek, majd néhány kérdés után kezükbe adtam a „Magyar feltalálók és találmányok” könyv egyik példányát, amit legalább fél órán keresztül érdeklődéssel olvastak. Talán ők is sok mindent csak most tudtak meg a magyar találmányokról.

Hogy igazán figyelemfelkeltő legyen a kiállítás, készítettünk egy méteres „bűvös kockát”, melyet kiraktunk a magyar sátor elé. A két nap alatt több tucat kép készült a nagy kockával, és a képeket a látogatók azonnal magukkal is viheték.

Természetesen mással is megpróbálunk hozzájárulni a kultúránk megismertetéséhez. A néptáncsoportunk – amiben két egészen kis gyermek is bemutatkozási lehetőséghez jutott – fellépett a Stadtfest hivatalos műsorában: nagy sikerrel három táncot adtak elő.

Nagyon örülünk, hogy sikerült megint becsempészni egy kis magyar kultúrát a fesztivál programjába. Az igazsághoz azonban hozzátartozik, hogy a „Gulasch und Schnaps”, no és a lángos még mindig a kelendő cikkek közé tartozik, de a töltött káposzta és palacsinta is sikert aratott.

Tehát „Gulasch und Schnaps”, lángos és a többi finomság jövőre is lesz! De mi lesz az, amitől a magyar sátor ismét egyedi lesz? Mi lesz, amivel megint hozzá tudunk járulni a magyar kultúra megismertetéséhez? Ezzel lehet, hogy megint meg kell várnunk azt a bizonyos villámcsapást.

Itt is szeretnénk megköszönni mindenkinek, aki segített a Stadtfest szervezésében, előkészítésében, lebonyolításában, megrendezésében és utómunkálataiban.

Köszönjük Szilágyi Szabolcs munkáját, aki – igaz, tudtán kívül – nagy részben hozzájárult a 2017. évi Tuttlingen Stadtfest sikeréhez és a magyar közösség népszerűsítéséhez.

Kalmár Antal

Beszámoló tagegyesületi tevékenységről

DuG Köln – Nemzeti ünnepünk, október 23. alkalmából tartott kirándulás és megemlékezés Schloss Höllinghofen, Arnsberg-Voßwinkel

Ez évi hagyományos nemzeti ünnepi kirándulásunk a vesztfáliai Arnsberg-Voßwinkelbe vezetett, Csilla Freifrau von Boeselager (született Fényes Csilla), a Magyar Máltai Szeretetszolgálat társalapítójának síremlékéhez, amely a Boeselager család magánkastélyához tartozó Szent Benedek-kápolnában található.

Csilla Freifrau von Boeselager Budapesten született 1941. május 17-én. Szüleivel 1945-ben menekült el Magyarországról. Németországon át Venezuelába vezetett az útjuk. Caracasban ferences internátusban tanult, majd 15 évesen beiratkozott a New York-i Vassar College-ba. 1961-ben vegyészdiplomát szerzett. 1970-ig New Yorkban a Shellnél dolgozott, majd Frankfurtba költözött. Németországban ismerkedett meg Wolfhard von Boeselager báróval, akivel 1973-ban kötött házasságot. Két gyermekük született, Ildikó 1974-ben, Ilona 1976-ban.

1985-ben lakhelyén, Höllinghofenben ismerkedett meg a németországi máltai segélyszervezet, a Malteser Hilfsdienst tevékenységével. Két évvel később, amikor első alkalommal Magyarországra érkezett, azzal szembesült, hogy Magyarországon az egészségügyi intézmények, kórházak műszerparkja elavult, hiányos. Orvosi műszereket kezdett gyűjteni németországi kórházakban. 1987 augusztusában ismerte meg Kozma Imre atyát, aki akkor a zugligeti Szent Család-templom plébánosa volt. Kettejük találkozásának eredményeként született meg 1989. február 4-én a Magyar Máltai Szeretetszolgálat.

Csilla asszony súlyos rákbetegséggel küzdve, hosszú időn át kerekesszékre kényszerülve végezte munkáját. 1989 nyarán a keletnémet menekültek befogadásával a Magyar Máltai Szeretetszolgálat történelmet formáló tényezővé vált. A zugligeti templom körül felállított sátozótáborokban és más helyszíneken 48 600 ember nyert befogadást.

1989 decemberében a romániai forradalom kitörésekor a Magyar Máltai Szeretetszolgálat szervezte felkérésre az adományok gyűjtését és célba juttatását, majd a nyugat-európai segélyszervezetektől érkező segélyszállítmányok romániai elosztását. A délszláv államokban kitört háború idején a szeretetszolgálat a helyszínen sebesülteket látott el és szállított magyarországi kórházakba, iskolákat, pszichiátriai intézményeket telepített Magyarországra, magyar családoknál és menekülttáborokban oltalomra lelt menekültek ezreinek elátásáról gondoskodott. Közben szerveződött a Ma-

gyar Máltai Szeretetszolgálat országos hálózata, s létrejöttek önálló egységei a szomszédos országokban.

Csilla asszony hosszan tartó betegsége után 1994. február 23-án hunyt el. Földi maradványait a Szent Benedek-kápolnában helyezték el.

Társaságunkat Ildikó von Ketteler-Boeselager, Csilla asszony idősebb lánya fogadta. Előzetesen tőle kaptunk engedélyt arra is, hogy meglátogassuk a magánterületen álló kápolnát és a kastélyt is. A mintegy kétórás látogatás során a kápolnában tartottuk október 23-ai megemlékezésünket, koszorút helyeztünk el Csilla asszony nyughelyén, valamint Ildikó asszony betekintést engedett a család magánkastélyába, ahol ő, férje és öt gyermeke él. Bemutatta az édesanyja kezdeményezésére létrehozott „Osteuropa-Hilfe e. V.” (www.boeselager-osteuropahilfe.de) alapítvány sokrétű magyarországi és környező országbeli tevékenységét is.

Az ünnepi megemlékezést és a kastélylátogatást követően felkerestük az Ildikó asszony és családja tulajdonát képező vadasparkot (www.wildwald.de). A mintegy 600 hektáron elterülő parkban a vadak teljesen szabadon élnek. A parkban mintegy 12 km-nyi gyalogút teszi lehetővé az állatok megtekintését. A túravezetővel megitt közel háromórás látogatásunk során mintegy 130 állatfajt és közel 700 állatot láthattunk.

A vadspark saját éttermet működtet, amelyben kitűnő vad- és gombaételeket szolgálnak fel. A parklátogatást követően természetesen sort kerítettünk arra is, hogy a hazautazás előtt megízleljük ezeket az ételeket.

Mervai Péter

Beszámoló tagegyesületi tevékenységről

56-os ünnepség és megemlékezés a Müncheni Magyar Nyelvű Református Gyülekezetnél

Münchenben október 21-én került megrendezésre az 1956-os forradalom és szabadságharc ünnepi és emlékműsora. Müncheni szokás szerint a katolikus és református gyülekezet felváltva szervezi az alkalmat, idén a Müncheni Magyar Nyelvű Református Gyülekezet vállalta a szervezést. Az összegyűlt ünneplő sokaságot Csákvári Dániel, a református gyülekezet lelkes vezetője köszöntötte. Ünnepségünkre főelőadónként Jerzy Snopek, Lengyelország budapesti nagykövétét hívtuk meg. Az '56-os forradalom idején nagyon sok

segélyszállítmányt kaptunk, lengyel testvéreink mellettünk álltak, így az ünnepség műsorában Nagy Kálmán: '56 Himnusza című, az *Avanti ragazzi di Buda* dallamára írt indulója (a református gyülekezet kórusa adta elő) után a Nagykövet úr beszéde következett.

Ezt követően Kristóf Réka énekesnő énekelt el három gyönyörű magyar dalt, majd két vers is elhangzott, az egyiket Szabadi Gergely, a másikat pedig Medgyesi Irén szavalta el. Az ünnepség színvonalát emelte továbbá a DURMOLÓK nevű katolikus kórus éneke. Ezután a 2016-os emlékvé alkalmából készült két videót is megtekinthetett a közönség. Ezen videók egyike a köszönetet fejezi ki '56 hősei felé; és mi is, a videó után, megköszöntük a szabadságharc hőseinek az áldozatukat, és köszöntöttük azokat az '56-os urakat, akik körünkben ünnepeltek.

Megható és a magyarsághoz való tartozásunkban megerősítő élmény volt látni, milyen sokan voltak itt velünk az '56-os fiatalok köréből. Hury József is '56-os fiatal volt, aki fényképeket készített az ostromlott Budapesten, és a műsorban vetítésre került néhány képe, valamint apró kiállítást is készítettünk az ünnepség alatt. Az ő képeit Magyarországon is bemutatták, így büszkén és örömmel állítottuk ki a képeket. A legvégén pedig felállva, együtt énekeltük el a magyar himnuszot, és helyi szokás szerint ezután a székely himnusz is elhangzott.

Sokan készültünk az ünnepségre, megbeszélések, telefonok és e-mailek tömkelegei, valamint természetesen a buzgó szervezők munkája hozta létre ezt a nagyszerű alkalmat.

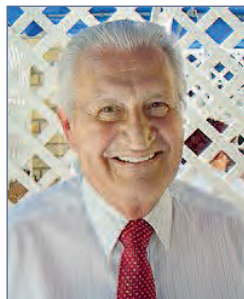
Hálásak vagyunk mindenkinek, aki segített, és azoknak is, akik eljöttek, akikkel együtt ünnepelhettünk. Az ünnepségről videófelvétel is készült, az alábbi linken tekinthető meg:

<https://www.youtube.com/watch?v=BEuKxnMXRoo>

Csákvári Dániel

Megemlékezés az 1956-os forradalomról és szabadságharcról a Hamburgi Magyar Egyesületben

„Egy medikus barangolásai börtönországban” címmel írta meg élete történetét meghívott vendégünk, dr. Debreczeni László pécsi orvos.

1934-ben született ötgyermekes családban. Édesapja gimnáziumi tanár volt, verseket is írt. Tőle örökölte az irodalom szeretetét és tehetségét az írásra.

Több mint két órán keresztül mesélt nekünk, többször rákérdezve: „nem lépek túl az időt?” Egyöntetűen válaszoltunk nemmel, meséljen tovább. Megélt, átélt élményei személyes története, de egyben történelem is.

A forradalom előzményeivel kezdte, melyekben már kirajzolódott, mennyire forrott a felszín alatt az elégedetlenség. Október 22-én a pécsi egyetemen a kommunista vezetés összehívta az egyetemi ifjúsági tanácsot, ahol az események egyáltalán nem az általuk elvártak szerint alakultak.

Debreczeni László ötödéves orvostanhallgatóként az egyetemi ifjúság egyik vezéralakjává lett. Az egyetemi ifjúság az események irányítója, élcsapata volt, és nagy szerepe volt abban, hogy Pécsen napok alatt vérontás nélkül győzött a forradalom.

A felejthetetlen 13 nap élete meghatározója lett. Az euforikus örömet a megtorlás, börtönévek kálváriája követte. Családjából is többen elvesztették állásukat, de soha egy szóval sem tettek szemrehányást neki. Kizárták az ország összes egyeteméről. 1964-ben végül sikerült megszereznie az orvosi diplomát, de karrieréről nem is álmodhatott. Bányorvosként dolgozott 30 éven keresztül, s mentette a szerencsétlenül járt bányászok életét.

Ma, szívében megbocsátva, szelíd derűvel gondol vissza életére, semmit meg nem bánva, hiszen az igaz utat választotta.

Előadása napján Pécs városa kitüntetést szándékozott átadni Debreczeni Lászlónak. Reméljük, sikerül más ünnepélyes alkalmat találni erre. Köszönjük, hogy hozzánk sem lett hűtlen, s felejthetetlen estét adott nekünk.

Friedrich Iregy Annamária

Kőrösi Csoma Sándor-program ösztöndíjasainak beszámolói

Szüreti bál Nürnbergben

Idén a Magyar Televízió „Kárpát expressz” című műsorának stábja is megtisztelte figyelmével egyesületünket: forgatott rendezvényünkön. A kétszáz fős bálterem teljesen megtelt bálozó vendégekkel. Nagy sikert aratott a nürnbergi Tűzvirág Néptáncgyűttes nyitó tánca.

A néptáncgyűttes felcsíki koreográfiáját Körtvélyesi Anna néptánc-pedagógus tanította be. Alakulóban lévő zenekarunk Győre Gábor prímással, kontrásként jómagammal és a háromszéki Feketeügy zenekarral közösen igyekezett helytállni az énekszóval bevonuló táncosok mellett. „Piros kancsó, piros bor...” Majd Lugosi Zoltán remekül előadott pohárköszöntője következett, s a táncok befejeztével

táncosaink a közönséget hívták táncba. „Gólya! Gólya!...” zengett a terem, s a falak máris szűknek bizonyultak. A hangulat rögtön a tetőfokra hágott. A háromszéki Feketeügy folyó melléki falvakból származó zenészek derekasan megállták a helyüket egész este. Folyamatosan változtatták hangszereiket, s változatos repertoárjuk nem hagyott pihenőt a táncos lábú bálozóknak. Éjfélkor érkezett a szüreti koszorú árverése, s hosszas licitálás után Kis Ferenc boldog tulajdonos maga köthette le a gerendáról a két méter átmérőjű, szőlővel teleaggatott koszorút, a közönség nem kis derűltségére. A kitartóbbak még hajnalig ropták a táncot, s mondhatom, senkit nem kellett elringatni, mindnyájan jól szórakoztunk.

Tóth-Pál Zoltán

Nagyon sok magyar egy helyen, egy időben!

M a j d n e m három évtizede, hogy az őszi beköszöntővel a magyarok bálozni igyekeznek Hagenbe, hiszen ez már hagyomány erefelé. A környékbeli magyarság egyik

központi eseménye ez minden esztendőben. Ez évben több mint 300 magyar látogatott el rá, ezzel az előző éveket is túlszárnyalva az itt megjelenők létszámát tekintve. Németország egyik legtöbb magyar résztvevőjével büszkélkedhet így a hageni Magyar Bál.

Észak-Rajna-Vesztfália egész területéről érkeztek vendégek, sőt az ország határain túlról is. Hollandiából, Budapestről és Székelyföldről köszönthetünk látogatókat. Büszkeségünkre szolgál, hogy Simon Péter, ÉRV plébánosa, Szegner Balázs düsseldorfi főkonzul, valamint a magyar főkonzulátus tagjai is szinte teljes létszámmal megtisztelték az eseményt. Nem is meglepő ez az érdeklődés, hiszen a rendezvény hangulata, a találkozás öröme, az összetartozás ünneplése olyan hatással van a résztvevőkre, hogy egytől egyig visszavágyának.

Ezúton is köszönjük a BUOD-nak a jubileumi évünkben nyújtott támogatását!

A táncra pezsdítő muzsikáról a müncheni Pacsirta Duó gondoskodott immár huszadszor. Vacsoraként hagyományos magyar fogások közül választhattak a megjelentek. Magyar földön is megirigyelhető ízek sorakoztak az asztalokon. A töltött káposzta íze és a palacsinta kiválósága önmagában megért volna egy bált.

Az előadások során elsőként a fiatalabb korosztály mutató-

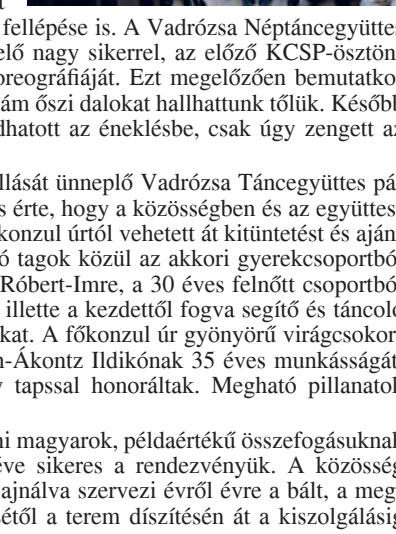

zott be egy szatmári koreográfiával és az egészen apró gyermekek népi játékaival. A tánc betanítása az én feladatom volt abból a célból, hogy a legkisebbek is – idősebb társaik támogatásával – színpadra állhassanak. Nagy sikert aratott a felnőtt korosztály fellépése is. A Vadrózsa Néptáncgyűttes mezőföldi táncokat adott elő nagy sikerrel, az előző KCSP-ösztöndíjas Németh Ágnes koreográfiáját. Ezt megelőzően bemutakozott a hageni Dalkör is, vidám őszi dalokat hallhattunk tőlük. Később a közönség is bekapcsolódhatott az éneklésbe, csak úgy zengett az egész terem!

Ez után a 35 éves fennállását ünneplő Vadrózsa Táncgyűttes pár tagját az a megtiszteltetés érte, hogy a közösségben és az együttesben tett fáradozásaiért a főkonzul úrtól vehetett át kitüntetést és ajándékot: a ma is aktív alapító tagok közül az akkori gyerekcsoportból Berta Sándor és Münnich Róbert-Imre, a 30 éves felnőtt csoportból Berta Franciska. Köszönet illette a kezdetől fogva segítő és táncoló Újvári és Jánosi házaspárokat. A főkonzul úr gyönyörű virágcsokorral köszöntö meg Münnich-Ákontz Ildikónak 35 éves munkásságát, amit a jelenlévők is nagy tapsal honoráltak. Megható pillanatok voltak ezek.

A bál házigazdái a hageni magyarok, példaértékű összefogásuknak köszönhető, hogy ennyi éve sikeres a rendezvényük. A közösség energiát, szabadidőt nem sajnálva szervezi évről évre a bált, a meghívók, az ételek elkészítésétől a terem díszítésén át a kiszolgálásig és takarításig. Teszik ezt mind azért, hogy az esemény a magyarság számára kellemes kikapcsolódás, nagy találkozás helyszíne legyen, amit átleng az összetartozás szelleme!

Pacsura Dávid István

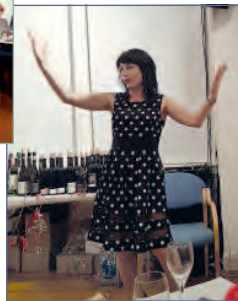
Kőrösi Csoma Sándor-program ösztöndíjasainak beszámolói

Bor & dallam „különleges magyar szőlőfajták” borkóstolója

„Az élet túl rövid ahhoz, hogy rossz bort igyunk” – mondogatják a székelyek is, és valóban tudnak valamit, mert közel a száz évhez még csillogó szemekkel mesélnek az életről egy pohár jó bor mellett, és közben dalolnak.

2017. október 7-én az Erdélyi Világszövetség (EVSZ) szervezésében Tamás Péter, a szervezet elnökének előadásában megrendezésre került *Bor & dallam* címmel a „különleges magyar szőlőfajták” borkóstolója.

A borvacsorát érdekes történetek, valamint népdalok és operettdallamok színesítették Hortobágyi Ivett népdalénekes és Benedekffy Katalin operaelekes, KCSP-ösztöndíjasok előadásában.

Tamás Péter már több ízben tartott borvacsorával összekötött előadást a stuttgarti magyar közösségnek. Magyarországon, illetve a Kárpát-medencében a változatosan tagolt tájaknak és az éghajlati adottságoknak köszönhetően valamennyi borstílus megtalálható, a könnyed pezsgőtől kezdve a testes vörösboron át a nemes édes borokig. Ezt a sokszínűséget még iz-

galmasabbá teszi az őshonos szőlőfajták, a világfajták és az ebből készült borok egyensúlya a magyar borfajták területén. Igazi ritkaságokat ízlelni és hozzá kedves történeteket hallani még Magyarországon is kuriózumnak számít, nem hogy itt Stuttgartban. A 12 borból álló borsor átfogta a magyar borfajták gyöngyszemeit.

Így az Etyek-Budai borvidékről a Szentesi Pincészettől Zengőt, Tihanyi kéket, Feketefajú bajort, Laskát, Csókát, Fekete muskotályt, Badacsonyról a Folly Arborétum és Borásztól Budai zöldet, a Százi pincészettől Rózsakövet, Balatonboglárról a Konyári Pincészettől Zenitet, Szentgyörgyhegyről a Bence Pincészettől kékszőlőből készült fehér Bakatort, Ménesről Balla Gézáról Feketeleánykát, Sopronból a Luka Pincészettől Turánt, majd legvégül desszertborként Tokajból a Nobilis pincészettől Kövérszőlőt kóstolhattunk.

Elég, ha az ember meghallja ezen különleges nevű borok történetét, máris érzi szájában a szőlő zamatát, a vidék történelmiségét és illatát.

Ilyen például a Rózsakő története, mely helyi legendához kapcsolódik.

A Rózsakő Badacsony egyik nevezetessége, amely a Kisfaludy-ház felett található, lapos bazalttömb. Kisfaludy Sándor feleségével, Szegedy Rózával szívesen üldögélt ezen a kőn, a Balaton szépségében gyönyörködve. A kő nevét a feleségről, Szegedy Rózáról kapta, a szőlőfajta pedig a kőről. A helyiek szerint a Rózsakő varázserővel bír. „Hogyha egy leány meg egy legény ráül a kőre egymás kezét fogva, háttal a Balatonnak, még abban az évben egymáséi lesznek. De az is elég, ha a lány ül a kőre háttal a tónak, rágondol szerelmesére és felsóhajt. Akire gondol, annak a szíve érte fog dobogni.”

A fenséges borok és a szép történetek mellől nem hiányozhatnak az igazi hazai finomságok sem, mint a paprikás kolbász, szalonna, libaszír, tepertő, ízletes magyar és erdélyi (Góbé) sajtok, valamint frissen sült csirkemáj, zöldségek, zamatos szőlő és természetesen házi sütemények.

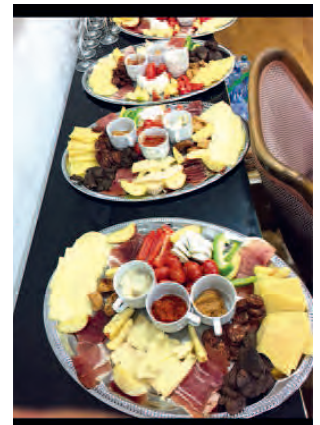
Hamvas Béla „A bor filozófiája” című művéből német és magyar nyelven szellemes részletek hangzottak el. Így a badacsonyi és szentgyörgyhegyi borok versengésében az író az eldönthetlent így jellemzi: „Végül is mi akadályozhat meg abban, hogy görög is legyenek, meg kínai is?”

A hangulatot zongorajátékával Várady András, valamint Vajda Mátyas KCSP-ösztöndíjas színesítette.

Az est végéhez közeledve egy pohár tokaji édes borral koccintva, zárszóként a *Hajmási Péter* című operettdal hangzott el, amelyet együtt énekeltek az egybegyűltek.

Szép és színvonalas estnek, borvacsorának lehettünk részesei a Magyar Kulturális Intézet nagytérmeiben. Különösen példamutató szervezethez, segítőkészhez mutatkozott meg az EVSZ-en belül, ahol a közösség tagjai nem csak mulatni szeretnek együtt, hanem egymásért dolgozni és egymáson segíteni is.

Benedekffy Katalin

Kőrösi Csoma Sándor-program ösztöndíjasainak beszámolói

Csángó est Stuttgartban

„Nézd a tánc nemeit, mint festik játszi ecsettel A népek lelkét s nemzetek ízleteit.” (Berzsenyi Dániel)

Október 28-án a Csöbörösök Táncegyüttes és az Erdélyi Világszövetség közös szervezésében megvalósult az első Csángó est, melynek legfőbb jelentősége eredetiségében, de főleg lelkiségében rejlett. Az est élő zenés táncoktatásból, előadásból, valamint táncból állt. Ezek egyik legszebb különlegessége magából a témából és a meghívott előadók szellemiségéből eredt.

A zene, a tánc, az ének egymással ölelkezve egyszerre jelentkező természetes jelenség, amely minden nép kultúrájának sajátosságait foglalja magába; s ahogy minden népnek is, a magyarnak is ez adja kultúrájának tulajdonságait. A magyar nép lelkének sokszínűsége és a természetessége azon egyszerű embereknek a mindennapjaiban rejlik, akik a Kárpát-medence különböző vidékein élnek és éltek. A nemzeti önismerethez tartoznak mindazok a vidékek is, amelyek a táncmozgalom számára jelenünkben annyira nem divatosak, de annál értékesebbek. A világ a felszínességre és az esztelen kapkodásra tanít és később sarkall minket, ezért is volt fontos, hogy az itteni közösség találkozzon Gyimes türelmével és érzékenységgel, annak ebben rejlő tökéletességével.

A gyimesi est első fele táncoktatással kezdődött. Az oktatók, Vajda Rozália és Vajda Levente székely emberek, házaspár, akiknek bölcsessége és természetessége már az épületbe való belépéskor megtöltötte a termet. Nyugodtságuk és hitelességük könnyedé tették Gyimes völgyének nehéz táncait. A középpontba Gyimes legismertebb táncfajta kerültek, egész este élő zenés kísérettel. A gyimesi közösségekre jellemző rezgést a szemlélődő talán meg sem értené annak a zenéje nélkül. A muzsika rezdüléseit az egyenesen Gyimesből érkező Görbe Gyopár felelt, aki

nem csak muzsikálás közben, hanem mindennapjaiban, nyitottságában, érzékenységében, első megszólalásától az utolsóig igaz, gyimesi szellemiséggel átitatott erdélyi leány. A táncoktatás után a három meghívott előadása következett. „A csángó sors” című előadás a gyimesi emberek életútjának legfőbb jellemzőiről szólt, de később kitért az előadók erdélyi gyűjtőútjain szerzett tapasztalataira és élményeire is. Az előadás alatt hallgató közönség utána kérdéseket tehetett fel, ez az előadást a végére családias beszélgetéssé alakította át.

Az estet táncból és végül közös éneklés fejezte be, s ahogy az estére is, rám is végtelen nyugalom ereszkedett, ugyanis a körben állók olyan természetesen énekeltek és beszélgettek, hogy azt vettem észre, csak ülök, és már az is jó érzéssel tölt el, ha csak nézem őket. A világ, amely erőltet, parancsol és megalkuszik, ezen az estén kudarcot vallott, az összegyűlt magyarok karöltve tudták egymásnak megteremtteni a felemelő pillanatot, az örömet, amelyben a fő szerep a tiszteletnek, az egymásra találásnak, az odaadásnak és az őszinte szeretetnek jutott.

Vajda
Mátyás

Gryllus Vilmos könyvbemutató előadása Münchenben

A Regös Néptánc Egyesület jóvoltából a Münchenben és környékén élő magyarok élőben hallgathatták meg Gryllus Vilmos *Magyar népdalok* című könyvének bemutatóját 2017. október 20-án. A kötetben közel harminc könnyen elénekelhető magyar népdal kapott helyet,

amelyekből hangszeres ízelítőt kaphattak az érdeklődők.

Az előadás újabb ajándék az otthonról távol élők szívének, a magyar kultúrát szerető embereknek. A helyszín hamar megtelt izgatottan várakozó, csillogó szemű gyermekekkel és felnőtt kísérőikkel, akiket Farkas-Balázs Anett, a rendezvény ötletgazdája köszöntött. Különleges élményben lehetett részünk, hiszen nem minden nap adódik lehetőség olyan neves előadókkal élőben találkozni, mint Gryllus Vilmos. Generációk nőttek fel – s reméljük, sokan nőnek még fel – az általa és a Kaláka együttes által megzenésített verseken, meséken. Szeretete hamar megtöltötte a nézőteret, így könnyedén ment a közös éneklés és tánc a színpad előtt. A Kossuth-díjas magyar zenész, előadóművész, zeneszerző a koncert után dedikálásra, közös fotózásra várta a gyermekeket, miközben CD- és könyvvásárlásra is jutott idő, így az élmény

mellett magunkkal vihattunk még egy kis zenét, csokorba szedett verseket. A műsor végén a szervező csapat frissítővel várta a résztvevőket a helyszín előterében, ami hamar elfogyott a táncban, éneklésben „kimerült” gyermekek körében.

Ezúton is köszönjük Gryllus Vilmosnak, hogy ellátogatott hozzánk, és megajándékozott bennünket zenéjével, mosolyával, az önkéntes kezeknek pedig a sok segítséget.

Patai Borbála

Kőrösi Csoma Sándor-program ösztöndíjasainak beszámolói

44. Őszi Református Konferencia, november 21–22. — „Lehet-e másképp?”

A 44. Őszi Református Konferencia ismét fontos hétvégét jelentett a Stuttgartban élő magyarok számára. Ahogy 44 éve megszakítás nélkül, az idén is megszervezték a konferenciát, ahol az érdeklődők most is kitűnő témákkal és előadókkal találkozhattak. A cél ugyan a párbeszéd kialakítása, főleg a magyar emberek bevonása, az ismeretterjesztés, de legfontosabb tényező a lelki gondozás és a feltöltődés volt.

A magyarság izes szavainak igazi szépsége és mélysége akkor tud teljességében megmutatkozni, ha azt apáink bölcsességével és anyáink szelídségével és lágyágával szolaltatjuk meg. A református konferencián is ilyet tapasztaltam. Nem csak a széleslátás, hanem a nyitottság és a jóindulatúság is tökéletes vegyületét tudta alkotni a magyarságérzet valódi otthoni ízének. Az első előadást dr. Makovitzky József úr tartotta, akinek témája a Felvidék reformációja volt. Érzékeny történelmi széleslátása már az első percekben megmutatkozott, így nem csak történelmi részletekkel, hanem érzelmi jelentőséggel is gazdagodhattak a résztvevők az előadáson.

A második program egy „kerekasztal-beszélgetés” volt, amelynek lényege, hogy négy előre felkért résztvevő saját véleményével és látásmódjával mozgatta a beszélgetést egy adott témával kapcsolatban, amihez akárki hozzászólhat. A beszélgetés legfőbb irányvonala a hitvallás volt, illetve, hogy vállaljuk-e a sajátunkat, és ha igen, hogyan tudjuk ezt megvalósítani az élet visszas mindennapjai alatt. A téma provokatív jellege rendkívül pozitívan hatott a találkozóra, ugyanis a kényes téma ellenére szembetűnő volt számomra, hogy a gyülekezetben és a konferencián részt vevők nagyon fejlett vitakultúrával rendelkeznek, így izgalmas és nagyon tanulságos volt. A vasárnapot dr. Grynaeus Péter kezdte, előadásának címe: *„Miért nem sikerül másképp az egyházban?”* Rendkívüli éleslátásával bemutatta, milyen elvi és gyakorlati lehetőségei és választási útjai vannak jelenkorunk egyházainak. A sort az ebéd után Tamás Péter, az Erdélyi Világszövetség elnöke folytatta, aki a *„Turbókapitalizmus után lehet-e másképp?”* cím alatt mutatta be a keresztény üzletember vonásait és lehetőségeit. Rávilágításai rendkívül gyakorlatiasak és szerteágazók voltak. Bepillantást nyertünk a kapitalista világ hajtóművébe, folyamataiba, gyengeségeibe és előnyeibe is.

Minden napot áhítattal kezdtünk és végeztünk, ami talán öntudatlanul is megnyugtató keretet adott az eseménynek, segítve az átszellemülést, a megnyugvást, valamint biztosítva minket arról, hogy ezen a világon nem kell egyedül legyünk, a keresztény ember legfontosabb jellemzője ugyanis ez. A konferencia két napja kimerítő volt, de nem úgy, ahogy a hétköznapi fáradtságos órái vesz el az erőnket családunktól, tőlünk, az élettől. Bizodalommal és lelkesedéssel töltött el, így megújultam, megreformálva kezdettem a hetet. Ez a stuttgarti református magyar közösség igazi ereje: a lelki megemelés, Isten által, magyarként Stuttgartban.

Vajda Mátyás

A müncheni Regösök vendégszereplése Ingolstadtban

Az ingolstadti Petőfi Kör immár 16. alkalommal szervezte meg a Katalin-bált 2017. november 11-én, amelyre a müncheni Regös Néptáncegyüttes is meghívást kapott. A környékbeli magyarság egyik legnépszerűbb rendezvényének a városi színház bálterme ad otthont évről évre. Az ünnepi esten főszerepet kapott a magyar néptánc.

A vendégeket Magyarország Müncheni Főkonzulátusa képviselőjében dr. Németh Krisztina vezető konzul és Erős Cecília, a Petőfi Kör elnök asszonya köszöntötte. A nyitó- és köszöntőbeszéd után kezdetét vette az ünnepi műsor. A Regösök erre az alkalomra rimóci táncokkal készültek, büszkén reprezentálva kis hazánkat, Magyarország népi kultúráját. A kitartó munka gyümölcse ez alkalommal a közönség vastapsa volt. A bemutatóval nem ért véget a tánc. Ahogy kezdetét vette a tánc-tanítás, szempillantás alatt üresen álltak a székek a teremben, s a vendégek több kört alkotva megtöltötték a táncparkettet. Érdekes, felemelő élmény volt a fellépő oldalán szemlélni az eseményeket, egy másik szerepben adni a magyar közönségnek. A közös tánc után felcsendültek a bál zenék, és elkezdődött az éjszakába nyúló mulatság, hajnalig tartó beszélgetés és tánc. Ezúton is köszönjük a meghívást az ingolstadti Petőfi Körnek.

Patai Borbála

Kőrösi Csoma Sándor-program ösztöndíjasainak beszámolói

II. Nyugat-európai Néptáncfesztivál

„Egy élet e tánc, melyben lélek a dal...” (Arany János: *Bolond Istók*)

A stuttgarti magyar közösség sikeresen megszervezte a 2017. november 24. és 26. között lebonyolított II. Nyugat-európai Néptáncfesztivált.

A tánc, a zene, az ének természetes együtt járók. Mikor színre lép az egyik, a másik kettő szükségesen mindig csatlakozik az elsőhöz. A tánc, a zene és az ének mindig időszerű, és az élet akármelyik részében is bukkan fel, mindig méltósággal teszi azt. Ahol öröm, bánat van, ott az ember is jelen van. S ez miért időszerű? Azért, mert a felszínesség mindig is könnyen nyert teret, megmérgezve az emberek szívét. Ez a hatás olyannyira sikeres, hogy a nemzetek elfelejtik önmagukat, táncaikat, zenéiket, énekeiket, s már csak egy lélegeztetőgépen tárolt vén múzeumi tárgyként kezelik őket, olykor-olykor elővéve azt kalapdíszként felvéve, amelyet hazaértükkor ugyanolyan hirtelenséggel le is vesznek, ahogy azt feltették. A táncmozgásmozgálm önismerési folyamat, melyben mindenki megmoshatja arcát, kezét, felfrissülve, új erővel indulva neki a hét újratermelődő nehézségeinek.

A II. Nyugat-európai Néptáncfesztivál egyik legnagyobb jelentősége és érdeme az, hogy a Németországban diaszpórában élő magyarok egy helyen találkozhatnak, s megmártózhatnak egymás magyar szófordulataiban, mosolyaiban, zenéiben, táncaiban, énekeiben. A fesztivál három napot ölelt át. Az első nap a találkozás volt, valamint a délvidéki Juhász zenekaré, akik koncerttel nyitották meg az eseményt. A jókedvű koncert után táncház következett, amely feltöltődést és ráhangolódást biztosított a fesztivál következő napjára. A második nap első része a gyermekeknek tartott bábelőadásból és a gálából állt, amely a fesztivál gerincét is jelentette. Idén hét magyar táncegyüttes képviseltette magát Stuttgartban a gálán, amelynek ugyan nem a lé-

nyege, de kereti formája volt a színpadon való előadásuk, melyek egymást követték szombat este. Akárhányszor haladtam el a színpadon következő fellépők mellett a színpad mögött, nem a beteges teljesítménylázsal, hanem derűs, őszinte arcok mosolyával találkoztam. A készülődést jókedvű éneklések, baráti egymásra találások, beszélgetések övezték, bizonyítva azt, hogy nem számít a „németül ledolgozott” hét után, ki kicsoda, csak az emberség, a türelem, a jókedv, az alázat egymással szemben. A gála utáni jó hangulatot a táncház adta, ahol szintén a Juhász zenekar muzsikált. A pénteki táncházat a bukovinai székelyek ízes táncának, a szombati gála utáni táncházat pedig a szászcsávásiak dinamikus táncának a tanítása fűszerezte, amelyen körülbelül 200 táncos vett részt.

A hétvége utolsó napján az érdeklődők megtekinthették a Stuttgartban lévő Mercedes-Benz Múzeum látványosságait, illetve részt vehettek a fesztiválon előadott produkciókkal kapcsolatos szakmai megbeszélésen, melyet Magyarországról érkezett tapasztalt és jelentős tekintéllyel rendelkező táncosok, előadók tartottak. A megbeszélést egy flashmob követte Stuttgart egyik legfontosabb terén, a Schlossplatzon. A szereplők a Juhász zenekar és a fesztiválon fellépő együttesek tagjai voltak.

A németországi magukat képviselő magyarok bebizonyították ismét, példát mutatva emberségükkal a mindenkor magyaroknak: „nem hanyatlás a mi sorsunk, hanem növekedés. Nem apadás, hanem táborba ömlés...” (Tamási Áron: Ajánlom magam: Tamási Áron vagyok..., in: Brassói Lapok 1928. jún. 30. 146. sz. 3.)

Vajda Mátyás

Kőrösi Csoma Sándor-program ösztöndíjasainak beszámolói

Emlékezés 1956-ra Hannoverben Így emlékeztek a hannoveri „pesti srácok”

2017. október 23-án tartotta megemlékezését a Hannoveri Magyar Egyesület az 1956-os eseményekről, amelyre több mint negyvenen jöttek el a zord idő ellenére. Külön örömet, szívet melengető élményt jelentett, hogy az 56-ban kitelepült „pesti srácokkal” együtt emlékezhettek, ünnepelhetek mindazok, akik eljöttek az Aegidientorplatz romtemplomához.

A szürke, esős hannoveri estén a reménység sugara ragyogott át. A reménységre, amely 1956-ban erőt adott a pesti forradalomhoz, a reménységre, amely egy ország jövőjét pecsételte meg. A reménységre, hogy éljünk bár határon kívül, a magyar szív együtt dobban, együtt cselekszik, ha eljön az idő.

Deli Csanád ösztöndíjastársammal különleges élményben lehetett részünk; nem csupán azért, mert a mi ajkunkról hangzottak fel az emlékezés szavai énekben, imádságban és versben, hanem azért is, mert átélhettük, mit is jelent, amikor generációk találkoznak. Megérthettünk valamit Petőfi szavaiból, amikor „A nép nevében” című versében arról ír, hogy „jogot tehát, emberjogot a népnek”, vagy mikor Faludy „A te csillag” című versében így beszél: „Ezerkilencszázötvenhat, nem emlékszem, / nem múlt vagy nekem, nem történelem, / de húsom-vérem, lényem egy darabja, / szívem, gerincem (...)”.

Az ünnepség zárásaként szívet felhevítő élmény volt a „pesti srácokkal”, név szerint Rovátka Lajos professzorral, dr. Bors Jenővel, Cziráky Istvánnal, Biczók Emőkével, Nagy Attilával együtt énekelni a Himnusz, majd pedig meghitt, baráti, testvéri közösségben beszélgetni 1956-ról, sorsról, hazáról egy közös vacsora keretein belül.

Hálával, reménységgel a szívünkben indultunk otthonunkba, tudván azt, hogy Isten oltalmazó keze áldja népünket, nemzetünket szerte a világban.

Csöngedi Nikolett

Emlékezés az 1956-os forradalomra Frankfurtban Egy megemlékezés több szempontból

Frankfurtban már az őszi szünet kezdetén, október 8-án került megrendezésre az 1956-os megemlékezés egy több részből álló programmal.

A Takács Pál atya által celebrált szentmise után koszorúzás és kávézás következett, majd Grossmann Péter előadásában a magyar irodalom gyöngyszemeiből hallhatunk válogatást, valamint Horváth Antal személyes emlékeiről tartott beszámolót az 1956-os budapesti eseményekről.

Az idő tudatos átéléséről és becsüléséről szóló szentmise után a magyar egyházközség udvarán megkoszorúztuk az '56-os magyar forradalom hősei emlékére készített kopjafát. Zenei aláfestéssel a Kossuth-nóta szolgált, majd egyperces csendes megemlékezés következett. Ezután kávé és sütemény mellett felfrissülve a hangulat tetőpontjára hágott, amikor Grossmann Péter zongoraművész és versmondó előadásában elhangzott a magyar irodalom néhány főbb költeménye, többek közt Petőfi Sándor *Szeptember végén és Csokonai c. verse*, Arany János *Fiamnak és A fülemile c. verse*, valamint Kosztolányi Dezső *Feleségemnek, Akarsz-e játszani?*, *Szegény anyám csak egy dalt zongorázik, Fényes koszorú és Valomás c. költeménye*.

Az irodalmi program folytatódott Horváth Antal beszámolója után, aki az 1956-os években Ferihegyen dolgozott a motorházban. Mindenekelőtt rádióan értesült a szegedi diákok pontokba foglalt követeléseiről, majd az október 23-iki budapesti forradalom helyszínein társult a tömeghez, nevezetesen a mai Ötvenhatosok terén, a Sztálin-szobor ledöntéséhez.

Az ünnepi programot három '56-os vers, Tollas Tibor *Bebádogoznak minden ablakot c. verse* és Márai Sándor *Mennyből az angyal és Halotti beszéd c. verse* tette teljessé, majd zárásképpen elhangzott a Szózat és a Himnusz.

Sokaknak azonban többet jelentett az ünnepség a tartalmas programnál. Mit jelent az '56-os megemlékezés egy külföldön élő magyarnak? Miért fontos, hogy az otthoni ünnepségeket más országokban élő magyar közösségek is megtartják?

A mindennapi teendők, a mindennapi élet kihívásai és örömei mellett könnyen megfeledkezik az ember hovatartozásáról. Még ha jár is közös programokra, magyarul beszél családtagjaival vagy néptáncol, ez már nem tudatosan történik, hanem belefolyik az általános elfoglaltságok közé, természetessé válik. Mindazonáltal évente néhányszor adódik alkalom emlékezni és tudatosan átélni a gyökereink eredetét. Ilyen alkalom többek közt a megemlékezés az '56-os forradalomról is, ahol nem csak a történelmi eseményekre, azok hőseire emlékezünk vissza, hanem arra is, hogy hány magyar szóródott szét a világban, és hány új magyar közösség alakult ki ezáltal, ahogy itt Frankfurtban is.

Wack Krisztina

Kőrösi Csoma Sándor-program ösztöndíjasainak beszámolói

„Helyzet van!”

Rab Irén előadása és könyvbemutatója Frankfurtban

Rab Irén író és előadó a „Helyzet van! – Migráció-szürreál” c. könyvét a BUOD szervezésében mutatta be a frankfurti magyar közösségnek.

Az előadás rövid köszöntéssel és bemutatkozással kezdődött. Rab Irén Budapesten született, 12 évig élt Németországban, többek között a Göttingeni Egyetem magyar lektoraként is dolgozott. (Az egyetem különlegessége, hogy sok nevezetes magyar, így Kőrösi Csoma Sándor is, hallgatója volt.) Bölcsészdoktor, a 18. századi peregrináció és diákmentális kutatásával foglalkozó történész.

Nem sokkal azelőtt, hogy visszaköltözött volna Magyarországra, elkezdte az Európában zajló eseményekről való véleményét és nézeteit egyéni stílusban egy internetes blogon közzétenni. Akkoriban így nyilatkozott munkásságáról:

„Történelmi naplót írok az európai migrációs válságról, német földön magyar rálátással. Lehet, hogy egyszer könyv lesz belőle.”

Két évvel később már kezében tudhatta könyvének nyomtatott példányát, és előadást tartott szerke Németországban.

A könyvborítón egy lefelé fejjel lógó plüssmaci látható, aminek konnotatív jelentése ez esetben egy pályaudvaron kapott ajándék. Ily módon adja át „útravalónak” Rab Irén gondolatait és nézeteit az olvasóknak, hallgatóknak, figyelmeztetve őket, hogy nyitott szemmel és füllel járjanak a világban.

Könyvében szatirikusan foglalja össze a 2015. szeptember és 2016. március közötti migrációs időszakot, legfőképp a sajtó és média szemszögét vizsgálva. Hangvételének magyarázataként azt mondja:

„Humor az egyetlen eszköz, amivel feldolgozhatjuk frusztrációinkat.”

A könyvismertetés egy fejezet felolvasásával végződött, majd néhány kérdés megválaszolása után dedikálásra is sor került.

Wack Krisztina

„Így mulat a magyar...” Táncház Hannoverben

2017. szeptember 16-án Hannover-Latzen területe a magyar népi muzsikától, a cipők és a csizmák kopogásától volt hangos. Ezen a napon rendezte meg ugyanis a mára már hagyománnyá vált táncházat a Hannoveri Magyar Egyesület.

A délelőtti úgynevezett „workshop”-pal indult, ahol is székelyföldi/sóvidéki táncokat, csárdást, forgatóst és szöktetős táncokat

tanulhattak kicsik és nagyok egyaránt. Remek hangulat, sok nevetés, és annál több koppintós (tánc lépés) után a lelkes csapat egy közös ebédrel készült a „második fordulóra”. A tanulási folyamat vége felé közeledve a sajtó talpak és térdek ellenére a két tánc-tanár, Borsos Edit és Weidinger Péter lelkesedése mindenért kárpótolt, sőt, újabb és újabb erőt adott a táncolni vágyóknak. Épp emiatt még a verbunkosra is volt energia a férfiakban (és bátrabb hölgyekben). Így zajlott ez egészen délután ötig.

Alig egy óras szünetet követően 18 órától a kicsiké volt a táncparkett. Több tucat gyermek énekelt, táncolt és dühögött, amolyan „magyarosan”, szíveket felhevítő gyermeki lelkesedéssel. A remek hangulat és a talp alá való pedig a méltán híres Tokos Zenekarnak volt köszönhető.

Az esti órákban ismét a felnőtteké volt a „főszerep”, ugyanis 20 órától hajnalig tartó mulatozás vette kezdetét.

Nehéz szavakban átadni, mit is éltünk át, éppen ezért adjon bizonyosságot ez a néhány kép, hogy bárhol is éljünk a világban, a magyar így mulat.

Csőngedi Nikolett

Az eseményről készült videó-összeállítás az alábbi kód beolvasásával érhető el.

Kőrösi Csoma Sándor-program ösztöndíjasainak beszámolója

Az első ulmi cserkészfoglalkozás

2017. október 7-én megtartották Ulmban az első cserkészfoglalkozást egy stuttgarti vezetővel és a Kőrösi Csoma Sándor-program frankfurti ösztöndíjasának közreműködésével. 12 érdeklődő gyerek vett részt a programon, eközben a szülők ismertetőt hallhattak a cserkésztől.

A közös zászlófelvonás után, ahol a cserkésztisztelgést, köszönést és cserkészindulót bemutatták, a gyerekek állatnyomok keresésére kerekedtek, és 10 állat lábnyomát felrajzolhatták lapjukra, majd egy játék kapcsán mozgásukat utánozták. Ezt követően sportjátékokban vettek részt, és megismerték az ősi nindzsák reakciófejlesztő játékát is, valamint betanultak egy rövid színjátékot, amelyet a későbbiekben tábortűz keretében bemutattak a szülőknek.

Felrisszúlva, az uzsonnázás után a szülőket is bevonva, népjátékok következtek a napirenden, majd meghallgatták a szegedi csikó történetét, aki a 13 cserépcsengetőjéről és csikósáról mesélt, még annak idején, amikor a Tisza vizéből ihatott. Meg is tanulták az ezt feldolgozó népdalt, és a tábortűznél már hangosan énekelve bekapcsolódtak.

Bár a tábortűz néhány gyertya helyettesítette, a hangulat vidám és felszabadult volt. Ismertebb gyerekdalok és hagyományos népdalok mellett egy-két játékos magyar dal is elhangzott, majd a foglalkozás végén rendhagyó búcsúval – a tűz körül kézen fogva állva, egy záró dalt énekelve – tele új ismerettel és felkeltett lelkesedéssel ki-ki a maga útjára indult.

Az ulmi magyar közösség kéthetente tart majd cserkészfoglalkozást, és reményei szerint csakhamar csapattá alakul majd.

Érdeklődni az alábbi e-mail-címen lehet: Székely Enikő, az Ulmi Magyar Kultúregyesület elnöke, andrasi.sz.eniko@gmail.com

Wack Krisztina

Kerületi cserkész-akadályverseny

Idén is megrendezésre került a KMCSSZ (Külföldi Magyar Cserkészszövetség) 1. kerületének éves akadályversenye. A 2017-es Szent László-év alkalmából ennek keretében folytat program és a gyerekek cserkész- és magyarságismereti próbáztatása.

A táborozási szezon utolsó nagy megmozdulása zajlott le szeptember utolsó hétvégéjén, ahol rekordot döntve, 167 cserkész gyűlt össze 7 városból, hogy az év folyamán szerzett tudását megmértesse. Két különböző, korcsoportnak megfelelő pályán indultak a gyerekek, hogy megtalálják az elrabolt magyar lányt, illetve hogy Szent László eltűnt táltos lova nyomára bukkanjanak. Az úton állomásokba botlottak: hol ma-

gyarságukról adtak számot és népszokásokról meséltek, hol egy elesett vándor karját kellett bekötözni, hol lábnyomokat kellett felismerni vagy sípszó segítségével a kun őr elől menekülni.

Minden őr sikeresen teljesítette küldetését, majd a nap végén csapatonként nekiláttak a vacsora-főzésnek, voltak, akik paprikás krumplit készítettek bográcsban, mások csilis babot vagy krumplis tésztát.

Este tábortűz keretében találkoztak a cserkészek Könyves Kálmánnal, aki felismerte Szent László legendái által, hogy Szent László igazságossága, bátorsága és bőkezűsége révén kivívta népe tiszteletét. A legendák a nép szüleménye: Lászlóban azt látták, hogy magában hordozza Isten erejét.

A hétvége ezáltal nem csak megmérettetésről szólt, hanem alkalmat adott kis történelmi betekintésre, Szent László és a lovagok korszakára. Nem mellékesen lehetett a barátokkal az őszi erdőben sátrazni és játszani.

Wack Krisztina

Kőrösi Csoma Sándor-program mentorai és ösztöndíjasai

Egyesület – Mentor		ösztöndíjas
86. Apáczai Csere János Cserkészcsapat Berlin Szántó-Konthur Krisztina		Dúcz Erzsébet Tevékenységi terület: néptánc, népzene, programszervezés, oktatás „A hagyományos tánc és zene a gyökerétől átmossa az ember hétköznapi életét és emeli annak minőségét.”
Brunszvik Teréz Társaság Berlin Balogh-Labischinski Violetta		Szalay Zsófia Tevékenységi terület: zenetanítás, néptánc, kórus, drámapedagógia „Azt szeretném elérni, hogy az általam irányított közösség zenei anyanyelve fejlődjön.”
84. sz. Lehel Vezér Cserkészcsapat Frankfurt Klement Nándor		Wack Krisztina Mária Tevékenységi terület: cserkészlet, néptánc, zene, programszervezés „A magyar cserkészlet célja, hogy emberebb embert, magyarabb magyart neveljen. /Sík Sándor/”
Vadrózsa Néptáncegyüttes Hagen Münnich-Ákontz Ildikó		Pacsura Dávid István Tevékenységi terület: cserkészlet, néptánc, tanítás „Mindenkinek találkozni kellene a magyar néptánc élményével, azzal az életérzéssel, közösséggel, amit maga köré épít.”
Hannoveri Magyar Egyesület Szilágyi Szabolcs		Deli Csanád Tevékenységi terület: nyelvoktatás, irodalom, média, zene „A nyelv, a zene és a kultúra segítségével szorosabban kötődhetünk egy közösséghez. A média ennek egy eszköze.”
Magyar Református Észak- Németországi Lelkigondozó Szolgálat Hannover Menkéné Pintér Magdolna		Csöngedi Nikolett Tevékenységi terület: zene, néptánc, színház, táborszervezés „Szeretek „bohóc” lenni, ha azzal felvidíthatok egy-egy szomorkás tekintetet.”
Müncheni Magyar Nyelvű Református Gyülekezet Csákvári Dániel		Marton Krisztián Tevékenységi terület: gasztronómia, programszervezés, lelki gondozás „Noha rendkívül szeretem a főzést, mégsem ez lett végül az utam.”
Regös Magyar Néptánc Egyesület München Siegel Mária		Patai Borbála Tevékenységi terület: néptánc, kézműves foglalkozások, pályázatkezelés, rendezvényszervezés „A nyitottság, a játékoság és a kreativitás „társaságában” vigyázni elődeink hagyatékára - a lélek legfontosabb táplálékára - s közben észrevétlenül maradandót alkotni egy közösség életében..”
Müncheni Magyar Intézet Regensburg Dr. Habil K. Lengyel Zsolt		Gonda Ágnes Tevékenységi terület: magyartanítás, programszervezés, adminisztráció „Hiszek a gyerekek, a fiatalok lendületében és tudásvágyában.”
Burg-Kastl-Alumni Egyesület München, Frankfurt, Burg-Kastl dr. Szilágyi Zoltán		Munkácsy Katalin Fruzsina Tevékenységi terület: kutatás, újságírás, kiállítás- és rendezvényszervezés „Reményeim szerint munkásságom gyarapítja a diaszpórában élő magyarság történelmi mozaikját.”
Magyar Kultúregyesület Nürnberg Pereszlényi Erika		Tóth-Pál Zoltán Tevékenységi terület: népzene, néptánc, hagyományörzés, programszervezés „Hiszem, hogy a magyar népi kultúra olyan erős gyökeret, kapaszkodót, tartást ad, hogy nincs olyan akadály, amin át ne segítené.”
Csöböröcsök Táncegyüttes Stuttgart Kemény József		Vajda Mátyás Tevékenységi terület: néptánc, zene „Elsődlegesen nem az egyén villámötletei tehetik csodálatossá, egyedivé, teljessé a zenét, a táncot, az életünket, hanem az egymásra való figyelés.”
Baden-Württembergi Konzuli Magyar Iskola Stuttgart Eberling Timea		Tóth-Kainráth Noémi Tevékenységi terület: magyar nyelv és magyarságismeret tanítás, programszervezés „Hiába fűröszöd önmagadban, Csak másban moshatód meg arcodat.” /József Attila/
Erdélyi Világszövetség Német- országi Csoportja Stuttgart Tamás Péter		Benedekffy Katalin Tevékenységi terület: programok szervezése, ének, zene, felnőtt és gyerek színjátszó kör, adminisztráció „A művészet feladata az élet szebbé és jobbá tétele.”

Esztergom új díszpolgára: dr. Wolf Brzoska

Dr. Wolf Brzoska kapta 2017 októberében az Esztergom Díszpolgára címet. Esztergom Város Önkormányzatának Képviselőtestülete a város lakossága nevében az „Esztergom Díszpolgára” címmel tünteti ki a városért tevékenykedő legkiválóbbakat. Az „Esztergom Díszpolgára” cím adományozásának kihirdetése és a díj átadása évente két alkalommal a Képviselőtestület március 15-ei és október 23-ai ünnepi ülésén történik. Az ez évi október 23-ai rendkívüli ülésen még egy jeles eseményre került sor, az Ehingen-Esztergom 25. éves testvérvárosi kapcsolat megünneplésére, valamint a testvérvárosi szerződés megerősítésére.

A jeles eseményre az ehingeni küldöttség mellett Esztergomba érkezett Alexander Baumann, Ehingen főpolgármestere, valamint Manuel Hagel tartományi képviselő, a CDU Baden-Württemberg-i főtákar.

A testvérvárosi szerződés ünnepélyes újbóli aláírására az esztergomi vár Lovagtermében került sor, ahol Alexander Baumann mellett Romanek Etelka polgármester látta el kézjegyével a dokumentumot.

A mostani díjazott személyéről szóló képviselőtestületi határozatot Meszes Balázs, az Idegenforgalmi és Kulturális Bizottság elnöke tudatta a megjelentekkel, a díjazott méltatását Szódáné Kükedi Éva, az Esztergom-Ehingen Baráti Társaság elnöke ismertette. Dr. Brzoska az egyik szülőatyja az Esztergom-Ehingen közötti idén 25 esztendő testvérvárosi kapcsolatnak. Még fiatal diákként, az 1956-os véres események híreit a rádión keresztül hallva döntötte el, hogy lehetősége szerint támogatni fogja a magyarokat. Ezt a fogadalmát azóta is tartja. Feleségével, Gudrunnal együtt a magyar kultúrát, irodalmat és hagyományokat népszerűsítik hosszú évek óta, nemcsak Ehingenben, hanem egész Németországban. Több mint kétezer kötetes magánkönyvtárat hoztak létre „Magyar irodalom német nyelven” címmel, amely vándorkönyvtárként működik és bárki kölcsönözhet belőle. Ezenkívül előadásokat tart, rendezvényeket szervez a

magyar kultúra megismertetéséért. Az Ehingen-Esztergom Baráti Társaság egyik alapítója. A baráti társaság rendszeresen szervez adománygyűjtést, jótékonyági rendezvényt az esztergomi rászorulóknak. Öt évvel ezelőtt, 2012. október 23-án feleségével egy időben a Pro Cultura Hungarica állami kitüntetését vehette át munkássága elismeréseként, amely a magyar kultúra értékeinek külföldi megismertetésében és terjesztésében, valamint a magyar nemzet és más nemzetek művelődési kapcsolatainak gazdagításában elévülhetetlen érdemeket szerzett külföldi állampolgárok részére adományozható.

Forrás: www.igom.hu (2017-10-21)

Kellemes karácsonyi ünnepeket és békés, boldog új évet kívánunk!

BUOD INFO

a Németországi Magyar Szervezetek
Szövetségének kiadványa

Felelős szerkesztő: dr. Klement Kornél elnök
Szerkesztő: Baczur Magdolna elnökségi tag
Olvasószerkesztő: Urban Mária

www.buod.de

**Megvalósult
a Magyar Kormány
támogatásával**

MINISZTERELNÖKSÉG
NEMZETPOLITIKAI ÁLLAMTITKARSÁG

BETHLEN GÁBOR
Alap